

Milý čtenáři,

pokud právě otvíráš tuto knihu, chci ti nejdříve říct jedno: vše, co v ní najdeš, je psané s hlubokým respektem k tomu, co prožíváš, k tomu, kým jsi, a k tomu, čím si možná procházíš právě teď.

Tato knížka není lehkým čtením. Mluví o bolesti, o ztrátách, o chvílích, kdy se zdá, že svět kolem tebe je příliš tvrdý. Právě proto ji ale píšu – protože těžké chvíle jsou součástí života. A pokud se je naučíme vidět a pochopit, mohou nás vést k síle, porozumění a naději.

Chci, abys věděl, že není slabost cítit strach, ztrátu nebo smutek. Naopak – tyto pocity ukazují, že jsi člověk, že žiješ, že máš srdce. A někdy právě z těchto těžkých pocitů vyrůstá odvaha.

V příbězích této knihy se setkáš s lidmi, kteří se potýkali s podobnými situacemi – s osaměním, nepochopením, bolestí, kterou je těžké vyjádřit slovy. Někdy se může zdát, že jejich cesta je daleko od té tvé. A přesto – každý jejich krok, každá malá chvíle naděje, každý pohled laskavosti může být světlem i pro tebe.

Chci, abys cítil, že nejsi sám. Že i v těžkých chvílích existuje prostor pro laskavost – k sobě, k ostatním i ke světu kolem nás. Že odpuštění, soucit, odvaha a láska nejsou jen slova, ale opravdové zkušenosti, s nimiž se můžeš v životě setkat.

Není mým cílem dávat ti rady ani hotová řešení. Spíš tě zvu k tomu, abys přemýšlel, cítil a hledal svou vlastní cestu. Tato knížka je jako průvodce – ne jako mapa, která ukáže přesně, kudy jít, ale jako světlo, které ti pomůže vidět, kde právě stojíš a co je kolem tebe.

Někdy tě možná zasáhne smutek, jindy naděje, jindy jemný úsměv. A to je v pořádku –

všechno, co cítíš, má svůj smysl. I ty nejmenší okamžiky, drobná gesta a tichá slova mohou změnit tvůj den, tvůj život, tvůj pohled na svět.

Chci, abys věděl, že i ty – se svými myšlenkami, strachy i radostmi – máš hodnotu. Že tvé pocity, tvá zranitelnost i tvoje síla jsou důležité. A že i když někdy život bolí, stále může být krásný, pokud dokážeme žít s otevřeným srdcem a naslouchat sobě i druhým.

Tato knížka je pozvánkou. Pozvánkou ke zpomalení. K pohledu dovnitř, do vlastního nitra, do vztahů, do světa kolem tebe. Je o tom, že i v těžkých chvílích lze najít světlo, že i bolest může být učitelem a že lidský život má vždy smysl, pokud se učíme žít naplno, s empatií a odvahou.

Jana Sieberová

KAPITOLA 1

Tam, kde se rodí soucit

Bylo mi deset let. Všechno se tehdy změnilo, aniž by mi to kdokoli vysvětlil.

Babička, která mě každý den vyprovázela do školy a každý den na mě čekala, najednou nebyla. Jen ticho. Dospělí šeptali, zavírali dveře, mluvili polohlasem. Poslouchala jsem za dveřmi a tam jsem se dozvěděla, že si vzala život. Nedokázala jsem to pochopit.

Babička nevyjadřovala víru slovem, ale skutkem.

Každé ráno mi mávala z okna, když jsem šla do školy, a odpoledne stála ve dveřích, aby mě přivítala. Nikdy nemluvila o Bohu, a přesto byl přítomen v každém jejím gestu. V jejích rukách, které hladily, i v očích, které uměly mlčky odpouštět.

Voněla po mýdle, chlebu a trpělivosti. Byla prostá, tichá a laskavá – jako by žila z jiné hloubky, než jakou vnímali ostatní.

Trpěla tím, že její synové spolu nemluvili. Jedna věta vyřčená v hněvu rozdělila celou rodinu. Tehdy jsem nechápala proč, ale cítila jsem tíhu, která ležela v našem domě. Ticho, které nebylo pokojné.

Viděla jsem její bolest, i když o ní nikdy nemluvila.

Někdy se mi zdálo, že v sobě nese něco, co je větší než ona sama – smutek, který se nedá vyslovit nahlas.

Když odešla, zůstalo po ní prázdno, které se nedalo zaplnit.

Dlouho jsem nerozuměla tomu, co se stalo. Ale právě v tom tichu se začalo rodit něco nového. Soucit. Touha, aby už nikdo nemusel zůstat sám ve svém utrpení.

Jednoho dne jsem si řekla, že budu zdravotní sestrou.

Bylo to dětské rozhodnutí, ale vycházelo z místa, kde se bolest setkala s láskou. Chtěla jsem být u lidí, kteří trpí, aby věděli, že nejsou sami.

Když jsem později poprvé stála u nemocničního lůžka, ucítila jsem zvláštní klid.

Jako by se kruh uzavřel.

Každý člověk, kterého jsem držela za ruku, mi připomínal babičku. A pokaždé, když jsem mohla být přítomna u něčí bolesti, cítila jsem, že i její bolest je tiše objímána.

Nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala.

Z bolesti se zrodila cesta.

Z ticha se stal hlas, který mě vede dodnes.

A tam, kde kdysi bylo prázdné, začal růst soucit – tichý, hluboký a pravdivý.

KAPITOLA 2

Muž, který zůstal sám

Seděli jsme spolu v parku. Tvrdá ramena, sevřené rty, oči plné hněvu i bezmoci. Muž přede mnou přišel o svou mladou ženu. V posledních týdnech života ho opakovaně žádala o eutanazii. On jí to nemohl splnit – cestu do Švýcarska by kvůli zhoršenému zdravotnímu stavu nezvládla. Nesplněné poslední přání milované ženy ho tížilo jako kámen.

„Vy bojujete proti eutanazii, že?“ začal tvrdě. „Proti lidem, kteří si to přejí, jako byla moje žena. Zním vaše veřejné projevy a chci znát vaše důvody.“

Jeho slova dopadala mezi nás prudce a těžce jako kameny. Věděla jsem, že ten hněv není namířený proti mně. Byl to výkřik člověka, kterému se rozpadl svět. Nechal mě mluvit

jen stěží. V jeho hlase se mísila vina, zoufalství a hluboká láska. Často ti, kteří nejvíc křičí, vlastně volají o pomoc.

V jednu chvíli, téměř šeptem, přiznal, že pokud se sám někdy ocitne ve stadiu nevyléčitelné nemoci, nebude čekat na smrt, ale pomůže si sám.

„Nemám pro co žít,“ řekl a poprvé sklopil oči.

Ten okamžik ticha byl posvátný.

Mluvila jsem o tom, že bolest není známkou slabosti. Že smrt jeho ženy nebyla jeho selháním. A že existuje Někdo, kdo unese i to, co on už unést nedokáže.

Jmenuje se Ježíš Kristus.

Nevěděla jsem, co ta slova přinesou. A pak se stalo něco, co bych nikdy nečekala. V mužových očích se zaleskly slzy – už ne slzy vzteku, ale úlevy.

Ke konci setkání vstal. Chvíli váhal – stejně jako já – a pak mě pevně objal. V tom objetí

nebyla síla, ale odevzdanost. Jako by se poprvé po dlouhé době opřel o někoho jiného než sám o sebe. Byla to posvátná chvíle.

Nevím, kam se jeho cesta bude dál ubírat. Věřím ale, že se v tom setkání dotkl naděje, která přichází právě ve chvílích, kdy už sami nemáme sílu žít.

Možná mě tehdy neoslovil kvůli sporu o eutanazii, ale proto, že potřeboval, aby ho někdo odvedl ode dna.

A já tam stála tichá a vděčná, že Bůh někdy koná své největší zázraky právě v okamžicích lidské křehkosti, bezmoci i agrese.